

סמל פרץ ציון

2166535

בן שושנה ושלמה (סלומון)

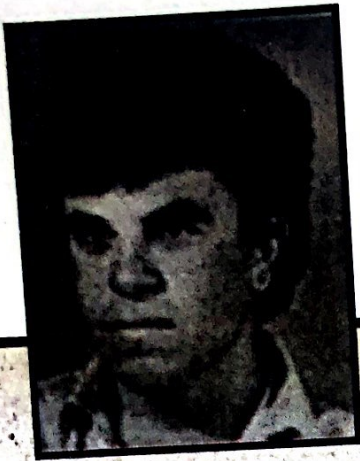
נולד ב- ג' אלול תשי"ד 1.9.1954

התגייס לצה"ל ב- 1972

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ג 22.10.1973

בקרב על החרמון.

פרץ ציון,

ציון, בן שושנה ושלמה (סלומון), נולד ביום ג' באלול תשי"ד (1.9.1954) במרוקו, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1956. הוא למד בבית-הספר היסודי האזורי בתל-מונד ואחרי-כן המשיך בלימודיו בבית-הספר החקלאי "עירון" בתדרה. מיום שמלאו לו שלוש-עשרה שנה דבק במצוות הדת והקפיד להניח תפילין. בבית-הספר הצטיין בלימודי התורה והתנ"ך, והמוכים שבחווהו על ידיעותיו ועל בקיאותו. הוא הרבה לעיין במקרא, קרא ספרים רבים בתחום הדת וכפעם בפעם אף כתב דברי הגות בנושאים שביקש להעמיק בהם. גם דברי שיר כתב וסיפורים. בימים שימד בבית-הספר היסודי היה ביישן ומסתגר, שקט, נחבא אל הכלים וצנוע בהליכותיו. אך כשהחל ללמוד בבית-הספר התיכון נהיה חברותי יותר וקל להתיידד. מנהל בית-הספר כתב עליו: "ציון למד בשקדנות ויחסו לעבודה היה רציני. הוא היה מקובל מאוד בקרב תלמידי כיתתו. הוא היה אחראי לענף הפרדסים והפלחה והרבה להדריך את חביו הצעירים. בשל אהבתו את השלום ואת הפשרה, תמיד ידענו לפנות אליו, כדי שיקשר בין צוות עובדי המוסד לבין החניכים". ציון היה פעלוני מאוד, כאילו חס על זמנו וביקש לנצל עד תום. הוא כיבד כל אדם ונהג נימוס במבוגרים ממנו. בן מסור היה להוריו, נאמן להם, דואג לבני משפחתו ומסייע להם. ציון גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1972 והתנדב לחטיבת "גולני", כאחיו הבכור. לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים חי"ר. הוא היה חייל רציני, מסור ואחראי ומקובל מאוד. על מפקדיו. התנהגותו הייתה למופת, והוא שימש דוגמה לחבריו בציותנותו ובהקפדתו על כל אשר נצטווה לעשות. מבני ביתו הסתיר את כל המתרחש אצלו, על הקשיים ועל הפעולות שהשתתף בהן, כדי שלא להדאיגם ולצערם. הוא ביקש להשתלם גם בקורס קצינים, אך לא זכה להגיע לידי כך. במלחמת יום-הכיפורים השתתפה יחידתו בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), היום האחרון למלחמה, נפגע ציון בראשו בקרב על מורדות החרמון ונהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול, ביום ג' באלול תשל"ד (21.8.1974). השאיר אחריו הורים, ארבעה אחים ושתים אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בנכס נפל בקרב על החרמון, הקרב הקשה ביותר במלחמת יום-הכיפורים. ציון נלחם יחד עם חבריו, כפי שנלחם מי שיודע למען מה הוא נלחם, באומץ, בגבורה, במסירות ובהקרבה. ההרגשה המלווה אותנו היא הרגשת כבוד לכולנו, שזכינו שבנכס נלחם בשורותינו, וכבוד למשפחה ששכלה בן כזה".

הוריו תרמו לזכרו ספר תורה לבית-הכנסת בעין שריד, שנהג להתפלל בו מדי שבת ובימי חג ומועד.

גדוד הבוקעים הראשון (51)

מקום מגוריו של ציון ז"ל

תל-מונד ממוקמת בלב השרון, צפונית לכפר סבא ודרומית לצומת השרון. בשל מיקומה הגיאוגרפי היא מהווה מוקד ומרכז שירותים בתחומי המסחר, התרבות והחינוך ליושבים שמסביב.

בשנת 1954 קיבלה תל-מונד את מעמדה כמועצה מקומית. שטח השיפוט – 8.000 דונם. 50% אדמה חקלאית ו- 50% נועדו לבנייה. המושבה תל-מונד נוסדה בשנת 1929 והיא נקראת ע"ש אלפרד מונד (הלורד מלצ'ט –) ציוני אנגלי, תעשיין ואיש חזון אשר בעקבות ביקורו בארץ ובעידודו של חברו הטוב חיים וייצמן החליט להקים את חב' "מטעי ארץ ישראל" אשר רכשה קרקעות, נטעה פרדסים והציעה חלקות מעובדות ליהודי העולם.

תפיסת עולמו הכלכלית אשר הייתה משולבת ברעיון ההדרים התגשמה במלואה כאשר בד בבד עם הפיתוח המואץ, שומרים פרנסי הישוב בקנאות על בניה צמודת קרקע, גינות ופינות נוי מטופחות.

בסוף שנת 1929 הוקם מחנה צריפים (מחנה תל מונד) על גבעה במרכז האזור (שרידים ממנו ניתן לראות בחלקה המזרחי של המושבה). במחנה התגוררו פועלי חברת 'מטעי ארץ-ישראל' וחברי ארגוני ההתיישבות.

בשנת 1931 נבנו בתל-מונד הבתים הראשונים (7 בתים בשכונת הפקידים) על-ידי החברה והם נועדו למגורי הלורד מלצ'ט, משפחתו ומנהלי החברה. אחד משבעת הבתים משמש כיום כמרכז התיעוד – שריד נוסף להסטוריה של המקום.

במקביל לנטיעת הפרדס ועיבודו מכרה החברה חלקות קרקע לפועלים להקים עליהם בתים ומשקי-עזר. בחלוף הזמן רכשה קק"ל שטחי קרקע נוספים להקמת שכונת פועלים - שכונת זיו (רחובות התבור, הגלבוע, מצדה, הגולן).

בשנת 1944 הגיעו לתל מונד עולים חדשים מתימן שהתגוררו תחילה באוהלים ולאחר מכן הקימו את שכונת יעקב (רחובות התמר, התאנה וחלק מהאלון).

אחרי קום המדינה הוקמה בה מעברת-עולים גדולה. הוקמו שכונות וולפסון, שפרינצק, אלי כהן וחלק מרחוב הדקל. בחלוף הזמן גדלה והתרחבה המושבה באופן הדרגתי ומבוקר, כאשר בשנים האחרונות ניתן דגש מיוחד על תכנון קפדני של השירותים הציבוריים והתאמתם לקליטת משפחות חדשות ונוספות – וזאת בכל הקשור לאיכות החיים ולאיכות הסביבה. בשנים האחרונות הוקמו שכונות חדשות, גנים ופינות נוי, ככרות, תשתיות חדישות בכל הישוב ועוד – כל זאת יחד עם שמירה קפדנית על צביונה הכפרי והייחודי של המושבה.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיוו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטה-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים ודרגות, אפוד"מגן, שש"ב, קסדה ואין ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממסע ממתוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הגדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפי-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בווקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה"...

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך הטירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד טובות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח לחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

היערכות כוחותינו ברמת-הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת-הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנושי") בן-גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת-הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

שלב הבלימה בגיזרה הצפונית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגיזרת פתחת קונייטרה, ועליכן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגיזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו אפוא 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת "ברק"), ואילו בגיזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולו 40 טנקים בלבד.

ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי הקרב של דיביזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונייטרה-רפיד. בגיזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות המודיעין, האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת־קרקעי, ועליהם שכבת־פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים).

ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו־13 חיילים מגדוד "גדעון" של חטיבת גולני, ו־46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מחוץ למוצב.

לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום הכיפורים. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראלים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היר 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה־6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב־3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6–7 באוקטובר על־ידי שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה־אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת־החילוץ בוטלה על־ידי אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגירת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות־המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגדל־שמש).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6–7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו מגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיע ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו את עצמם בלי־ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר־מכן. סך־הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה־8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

קבוצת פקודות לפני הקרב

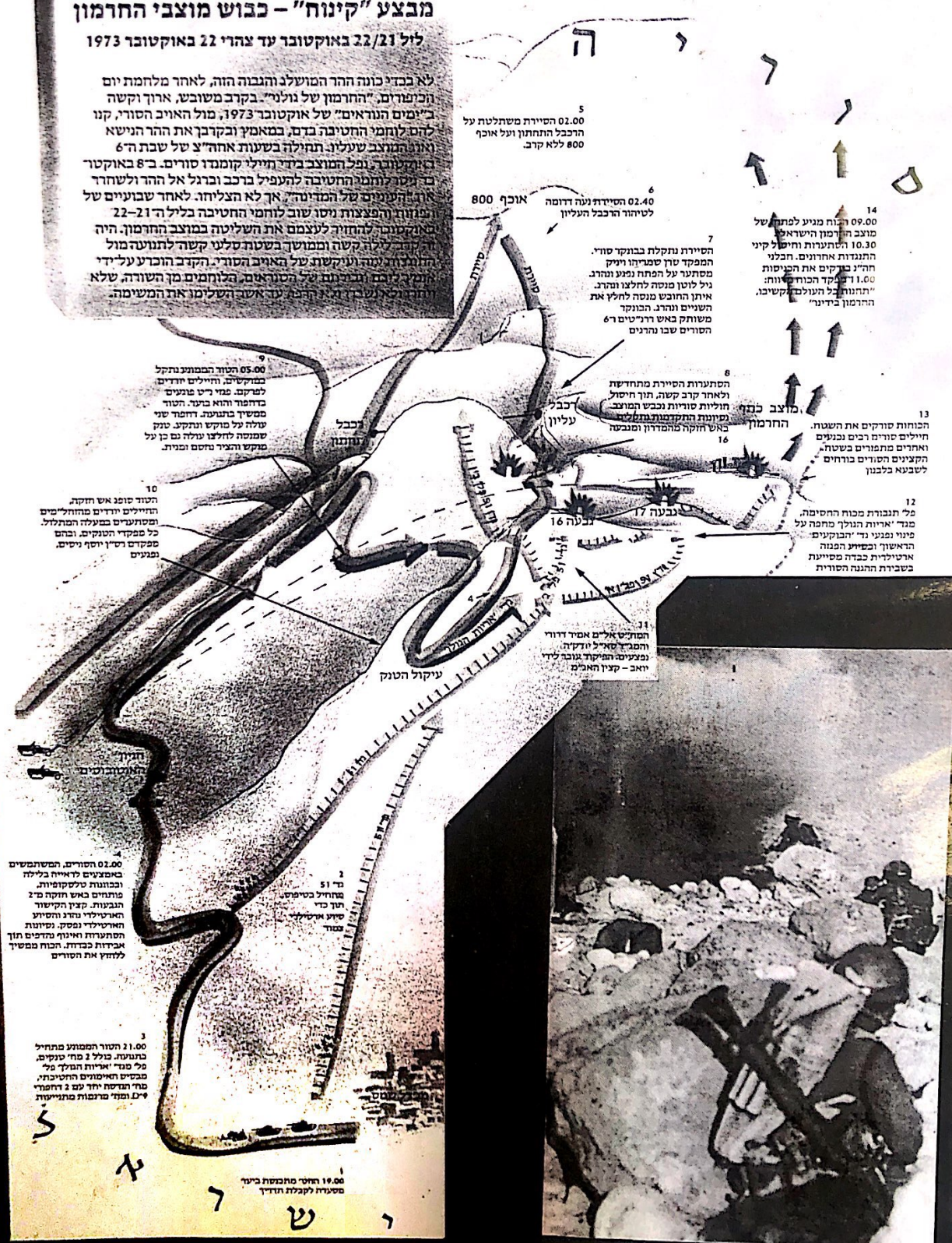

מפת הקרב

מבצע "קינוח" - כבוש מוצבי החרמון

ליל 22/21 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

לא בכדי כונה ההר המועלג והגבוה הזה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, "החרמון של גולני". בקרב משוכשכ, ארוך וקשה ב"ימים הנוראים" של אוקטובר 1973, מול האויב הסורי, קנו להם לוחמי החטיבה בדם, במאמץ ובקרבה את ההר ולשחרר אותו ממוצב שעליו תחילה בשעות אחר הצהריים של שבת ה-6 באוקטובר, ופל המוצב בידי חיילי קומנדו סורים. ב-8 באוקטובר כבש יחסינו את המוצב להעפיל ברכב וברגל אל ההר ולשחרר את המוצב החטיבה בשטח סלעי קשה לתנועה מול המוצב. היחידה של המד"ר, אך לא הצליחה. לאחר שבועיים של מנוחה והפצרות ניסו שוב לוחמי החטיבה בליל ה-21-22 באוקטובר להתחבר לעצמם את השליטה במוצב החרמון. היה זה קרב קשה וממושך בשטח סלעי קשה לתנועה מול המוצב. היחידה של המד"ר, הקיב והכריע על ידי חיילי יחסינו. ובביתם של הסורים, הלוכמים מן השורה, שלא ידעו ולא נשדו, זאב הרבה עד אשר השלימו את המשימה.

5 02.00 הסירות משתלפת על הרכבל התחתון ועל אוכף 800

6 02.40 הסירות נעה דרומה לטיהור הרכבל העליון אוכף 800

7 הסירות נתקלת בבוזק סורי. המפקד טרם סמריהו וריק מסתער על הפתח נעמד והרג ניל לוטו מסת לחיצו והרג אותו החובש מוסה לחץ את השניים והרג. הבוזק משותק באש דרז'טים 6ר סורים שבו נהרגים

14 09.00 הבהר מניע למתח של מוצב החרמון הישראלי 10.30 התערות וחייל קני התנגדות אחרונים. חבלני חה"ג כדקים את הכניסות "תחתון כל העולם שקשיבו, החרמון בדיע"ב"

8 הסתערות הסירות מתחדשת ולאחר קרב קשה, חוז חיילי מוצב כחף חוליות סוריות נכבש המוצב בשעות התקדמות הלילה

13 הכוחות סוריים את השטח. חיילים סורים רבים נכבשים ואחרים נתמורים בשטח.

12 מלי תגורת מכוח החטיבה. חיילים סורים רבים נכבשים ואחרים נתמורים בשטח. הראשון ובשני המנה ארטילריה כבדה מסוימת בשבירת התנה הסורית

11 הוחלט אלים אמיר דרווי והמבר סיריל יודקה נמצאים הפיקט גובר ליד יואב - קצין האלים

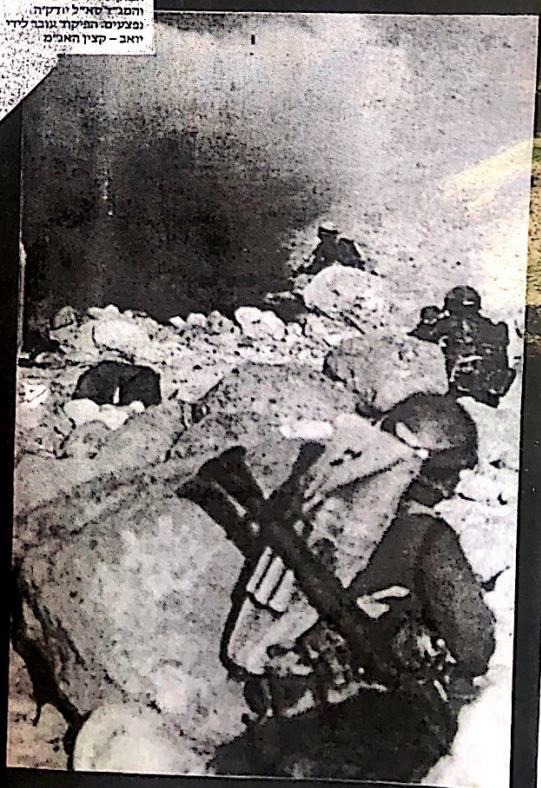
9 05.00 הטור הממוצע נתקל במקשים, חיילים יחידים למרקס. מרי טונשים כדחפור והוא בעני. הטור משפיר כבעני. דחפור שני שלוח על מוקש ותקוע טנק שממנה ליצור עולה גם כן על משק והציר נחסם ומרת.

10 הטור סומג אש חזקה. חיילים יחידים כוחות ימים ובסיועם מפעלה המתחלל כל מספרי הטנקים. ובדם מפקדים יחיד יוסף ניסים, נמצאים

4 02.00 הסורים המשתמשים באמצעים לאייה בליזה ובתגות טלספיות מותחים באש חזקה מ-2 תבעות. קצין הקישור הארטילרי נהרג והסיוע הארטילרי נמסק. נסינות הסתערות ואיגוף המדים חוז אבדות כבדות. הכוח ממשיך ללחץ את הסורים

3 21.00 הטור הממוצע מתחיל כבעני. כולל 2 מרי טונשים. מלי סנדי "אירות המרק" מלי מבישים ואימנים החטיבות, מרי ופרס יחד עם 2 דחפורי 5.4 והרי מרינות מתיינות

19.00 היטי מתבססת ביער מסיגיה לקבלת תזרין

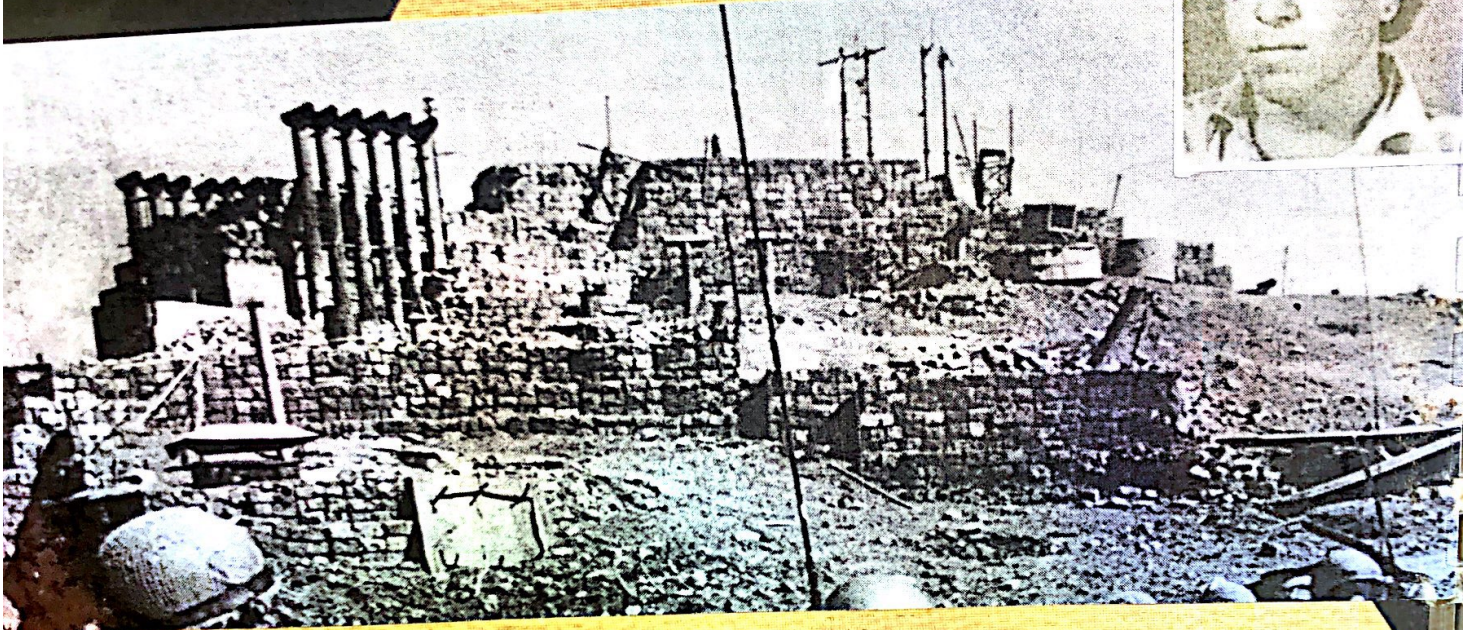
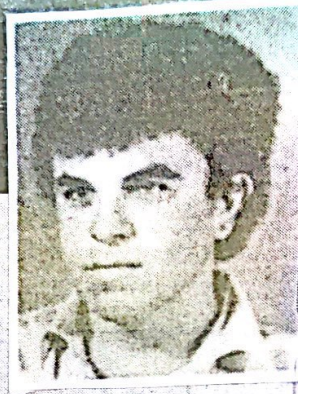
בדרך אל היעד

...אך נצבאר את כולם
את יפה המלחמה והתואר
כי רעות שבבאת, לעולם
לא תתן את לבן לשכוח.
אהבה מקודשת בזמ
את תשובי כינעל לפלוח.

חיים גלי

מוצב החרמון

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה - הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דור-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (כצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בידנו!".